

—Välkommen, sade han hjärtligt och räckte henne handen.
 —Jag är mycket påfåggen, sade hon med en frimodig blick i den gamla ansigtet, men för mig finns ingenting roligare än att teckna och rita; jag är alldeles följt med det... och när jag nu visste att här fanns så mycket att se...
 —Frestelsen blef för stark. —Hon brast ut i ett omotiveradt litet skratt. Det klingade friskt och gubben tyckte om hennes.
 Axel stod midt på golvet och vågade än på det ena benet, än på det andra, med en min som om han stod och njöt af något.
 —Det var så snällt, så snällt, sade gubben och klappade henne trohjärtadt på axeln, som om de varit gamla bekanta.
 Drottningen såg sig omkring med synbart välbefog, fast all detta måste vara så oändligt gammalt för honom.
 —Fröken, sade han plötsligt, hvad tycker ni? —Han pekade på en litografi, som hängde mitt emot fönstret, öfver sängen.
 Den unga flickan stod stilla och barra såg. Det var själva tanken i denna taffla som slog an på henne—hon, som ännu ledde till häften i barndomens äggarvid. Der var den ju lilla lefvande, med sköna sagoväsen, svärtslaka och förtrollande som själva sommarnatten. Det var någonting för henne!
 Axel Möller var färdig att hålla andan, så rädd var han att stöta.
 Här i morfaderns rum hade de tagit grodd, alla de frön, som naturen nedlagt i hans sinne, här hade de spirat upp utan ljus och ljus—sjukligt och förvridet—och här hade han haft sig i den gamla kyrkan af den bortgångne. För honom var det som om konstnären ande drojt sig kvar här, och när hon nu stod der i tyst beundran, så var det för hans Gud hon böjde sig.
 Afstängningen från världen i förning med moderns hårdhet, hade från barndomen kommit hans viljekraft att krympa ihop till en divarkropp, medan fantasien växt ut, så att den kunnat fylla en jättes hufvud. Han var en af dessa naturer, som tro sig skapade att lida, endast för det fatt förmågan att gifva sig hän i en stämning.
 —O, så hänförelse! utropade Selma och sprædte ut med fingrarna i sina kappfickor.
 Det inträdde åter en andaktigt tystnad.
 Hennes Åhörare hade intet sinne för komik, och motsättningen mellan hennes fullväxna frökenförhållning och denna oförflakade slynfasoner fanns icke till för dem.
 —Och hvad är det här för något?—sade hon och slog med handen ut mot de andra tafflorna, som klädde väggarna. Hon kunde ju inte bli stående der och beundra i all evighet, heller!
 —Alltsammans efterbildningar af hans arbeten. Det brukade han alltid säga till dem till mig. Och den här oljemålningen är en modellstudie af hans egen hand,—sade gubben med stolthet.
 Det var en aukent kropp och ett fullt hufvud dukigt utfördt.—Uach, så fastligt—tänkte Selma på sitt pensionspråk, men sade ingenting.
 —Det skymmer, så. Kan jag inte få tända morfars lampor?—sade Axel.
 —Hvad jag var dum som kom hit så sent!—klagade Selma.—men det kommer sig af att jag gick en timma på vägen och undrade om jag skulle våga eller inte.
 Nu skrattade de, och så var isen bruten, hon kände att hon var deras gästling.
 —Får jag taga af mig kappan?—sade hon. Och gubben hjälpte henne själv, medan drottningen tände lampan och tillade ned gardinen.
 Det var som om de gamla möblerna bara blef det. De föreföllo ej längre stela och kantiga. Allt passade så förträffligt ihop; det var idel gamla minnen och gamla historier. Hvad man hände sig hemma i detta rum!
 Drottningen stälde mortaderns stol till rätta och bjöd gästen taga plats der. Det glada uttrycket forskånade honom; han såg hufvudsakligt ut än vanligt.
 —Vill nu morfar ta fram portföljerna?—sade han.
 Den gamle öppnade puppeten och började plocka ut sina skatter. Selma hoppade fram och satte sig i länstolen. Hvad man kunde vara fri hos dessa människor!
 Hon lade sig tillbaka öfver ryggsätet för att se på rummet bakom sig. Lampekonst föll från sidan öfver hennes uppåtvända ansigte och belyste klart den kläcka, utvecklade figuren. Vaacker var hon icke, snarare motsatt, men det var en friskhet, som påmint om en moilt i vinterdag med snö och bjällerklång.
 Detta rum behagade hene. Det fanns ingen halft, det var helt hvad det var. Med obeskripligt nöje såg hon sina kläckar glida kring väggarna och hyllor. Der var så instoppadt; ingen plats var lemnad tom. Och så var alltting så mörkt, det riktigt såg lampakonen till sig. Och tänk hvad det måtte vara re-

ligt att få riva omkring i alla dessa kapp och låder! Hon skrattade till.
 —Här är bra trefligt!
 Hennes glädje gaf återken i den unge mannens ansigte. Han stod och såg på henne.
 —Se här,—sade gubben och lade en flinta studier på bordet. Så drog han fram en stol bredvid hennes, för att kunna förklara allt; och drottningen stod bakom för att se öfver hennes axel.
 Axel gaf den gamle en liten tryckning med handen. Han fann icke det lilla uttrycket fullt passande. Fröken Berg var ändå en fin dam, och morfar skulle hålla på sin värdighet.
 Selma såg upp och tog med en blick, som tycktes säga: låt honom tala.
 —Baronen var allt bra; hederlig,—fortsatte gubben,—för han hjälpte honom hela tiden, när det knep.
 För den gamle släktmännen fanns det icke mer än en baron i världen, och det var den, vid hvars gods han haft anställning.
 Och så blef han vid att berätta.
 Selma hade detta sätt att helt och deladt höra på, hvilket gör ett så angenämt intryck på den som talar, och hennes lilla eftertänksamma min verkade med styrkan af ett raffineradt smicker.
 Allt föreföll henne så öfvermåttan intressant—rummet, människorna, berättelsen.
 Nu hade hon glömt den fantastiska tafflan der borta, med mänskenet och necken.
 Och under allt detta stod den unge mannen bakom hennes stol och njöt af den glada trefnad hon fört med sig. För honom var hon någonting så helt annat än det vanliga, ty till moderns hus kom sällan andra fruntimmer än bondgumior, eller då och då en rik åboddottir, som helsade på systern och då sökte visa sig så fin och förnäm att hon knapt kunde tala och röra sig som en vanlig människa. Med en blandning af bonddrighet och penningsfog, färd afskydde mor Möller allt hvad "stånäp-personer" heite, och trots alla böner kunde hon icke förmås att låta drottner begagna hatt. Schalett skulle det vara.
 Det blef sent, men Selma tycktes ej lägga märke till det. Här fanns ännu så mycket att fråga om och taga reda på. Det glädde hennes båda yrdar, och på samma gång erforo de en viss anslan, som när en liten foxel dristigt hoppar in i rummet, och man är rädd ett med en enda rörelse påminna honom att han icke är på sin plats. Det är en sådan härlighet att se hans trygga tillförsigt, och ändå vet man ej hvilket ögonblick han flyger derifrån.
 Ibland, då hon fann en teckning, som hon tyckte bättre om än de andra, kastade hon sig tillbaka mot ryggsätet och såg upp i den unge mannens ansigte, för att se om han delade hennes beundran. Då mötte hon alltid hans blick, leende mot henne, men med ett visst drag af svarmod.
 Och han såg henne i full belysning.
 Hon hade en bred hvit panna, öfver hvilken det gula håret föll i en striplugg, näsan var liten och af en putsnästig modell, hyn det friskaste man genna kunde tänka sig, och de tunnna läpparne voro så klart röda, att de tycktes målade. Men kanske föreföllo de så emot hakans hvithet. Nedre delen af ansigtet var lika skarp och spetsig som den öfre bred och fast. Det gaf henne ett egendomligt utseende af beständighet, på sånäm gång som det gjorde henne ful.
 —O, så sent det är, och nu är det alldeles mörkt!—utropade hon och sprang upp så häftigt att Axel fick en knuff af stolen.
 —Hvad kan klockan vara?—Hon vände hufvudet i alla riktningar för att få syn på den.—Half 8! då blir jag alldeles olycklig för farbror och faster; jag hinder inte hem till kvällmat.
 Hon for bort till sängen, der kappan låg, och ref den på sig i en handvändning.
 —Tusen tack för detta roliga,—sade hon och skakade hand med gubben, under det att hon behändigt faste hatten med den lediga handen.—Men—ack om jag vare hemma!
 —Jag skall följa fröken,—sade Axel.
 —Ja det är godt och väl. Men—så mycket skam jag får!
 —Kan man icke komma ut någon annan väg än genom farbrors rum?—sade hon hastigt.
 —Jo, genom den här förtugan,—svarade han och påände sjelf en lättad dervid.
 De kommo ut på den lilla bygatan. Det var mörkt och ett lätt dugregn slog emot dem.
 —Vänta ett ögonblick, så skall jag springa efter morfars paraply.
 Han sprang in och kom strax igen, hvarest de bekvämo sig i väg. Hon gick tätt intill honom, ty han höll paraplyen.
 —Vi gå väl ginvägen om banbanken?—sade han.
 —Ja,—svarade hon. Och så togo de en stund.
 När de kommo till eranden komnade

han, och de gingo in på den släta järnvägen mellan skenorna, der marken var hoptrampad af banvakternas steg.
 —Går ni icke bättre om ni håller mig om armen?—frågade han.
 Hon tänkte efter ett ögonblick, om det kunde passa sig, och så tog hon hans arm.
 Regnet amnatrade mot paraplyet, ty det blåste starkt. De höllo jämna steg.
 —Det är härligt att höra hur andra bruttit sig en bana,—sade hon.
 —För mig är det nöjesakande.
 —Hvå då?
 —Jag ser hur alla andra komma fram i världen, men inte jag.
 —Hvarför inte?
 —Men hvarför har det då icke blifvit af förr?
 —Pengar, pengar! Mor bryr sig om ingenting i hela världen annat än pengar. För begrep jag det icke, nu ser jag det.
 —Hon höll fastare om hans arm än i början, och den ömsesidiga skyggheten var försvunnen. Hon märkte att han skulle ha lust att tala med henne som med en gammal förtänlig människa. Det var ju nästan en uppgett att fylla!
 —Berätta,—sade hon hastigt.
 —Hvad?
 —Allting. Tror ni icke att jag kan tala?
 —Det finns ingenting att tala om; ingenting, som kan roa någon.
 —Roa!—utbrast hon föraktfullt.—Precis som om hon icke för länge sedan vuxit ifrån att bli road! Hm...
 Det uppstod några ögonblicks paus. Nu var hon stött.
 Han märkte det.
 —Kan det intressera fröken?—sade han tveksamt och med en viss vekhet.
 —Ses,—sade hon eftertryckligt och ryckte ett tag i hans arm. Det var hennes sätt, när någon af pensionskamraterna hade något på hjärtat, som icke kunde komma fram.
 —Ack, fröken, om min syster vore det ringaste lik er!
 —Hur är hon då?
 —Hon bryr sig om ingenting—ingenenting alls—och jag känner mig så gräsligt ensam.
 —Men ni har ju er morfar.
 —Han är så gammal så.
 —Och så har ni ju min kusin, Richard.
 —Skilnaden är så stor. Han vid universitetet, och jag mellan disken och smuskgagen.
 —Och så har ni ju mig. Hvad var det nu? Berätta!
 Han tog ett ögonblick, hon hade sagt ett par ord, som han måste upprepa för sig sjelf. Hans röst var förändrad då han svarade; det låg någonting återhållet i den.
 —Fröken, jag kan icke ens tala. Jag har aldrig haft någon att tala till.
 Hon teg. En qvinnlig instinkt sade henne, att han blot behöfde tid.
 —Man har gjort mig orätt,—började han,—jag är ingenting, jag kan ingenting, och allt hvad jag tar mig till bilit fusk. Inte ens still och salt kan jag sälja ordentligt... jag kan inte prata för min vara. Det är mig vedervärdigt allthop. Nu är jag led på det.
 —Men hvarför blir ni då ingenting annat?
 —Mor vill inte.
 —Hvarför det?
 —Hon säger, att jag kan öfvertaga butiken; det är tillräckligt att leva på.
 —NA?
 —Kan jag uthärda! det der svarta klyftet dag ut och dag in?
 —Men hvarför reser ni icke ut väg?
 —Hvarifrån skulle jag få medel att resa? Och hur långt kommer man utan kunskaper, utan rekommendationer? Om jag vore bunden till händer och fötter kunde det icke vara värre.
 —Men ni är ju myndig?
 —Hvad hjälper det, när man icke har något att vara myndig öfver?
 —Här ni icke fadernear?
 Det låt grundligt snusförfult, men han lade ej märke dertil. Sådant gick alltid förlorat för honom.
 —Nej, jag har icke något. Far dog när vi vore helt små, och der fanns ingenting. Mor har sjelf satt upp butiken och skrapat i hopt allt samman.
 —Hon är ju rik?
 —Ja, man säger så.
 —Men—jag vet—när hon började med ingenting, hvarför kan icke ni göra det?
 Han teg ett ögonblick inför denna fråga.
 —Ah—fröken—det hade sig icke så lätt.
 —Hum,—ja jag är äminstone tvungen att förtjena pengar, det är då säkert.
 —Hvarför det?
 —Min pappa blir allt fattigare och fattigare, snart har han ingenting att se mig. Det går baklänges.
 Hon sade det sista så obeskripligt komiskt—som om dermed allt vare sagt som om det vore den allra naturligaste sak; det, att "det går baklänges."—Ett odspatublet-faktum och ingenting vidare.
 Forts.

Nytt under solen!!
 'En Fotografisk Resa'
 Jorden rundt.
 BILDER FRÅN
 Norra Amerika, Södra Amerika
 Europa,
 Asien, Afrika, Australien,
 Sida-hafsbarn.
 Denna Bok

Illustrerar städer från alla delar af världen. De förnämsta "Publika Byggnader", "Konstverk", "Oljemålningar" och några af de mest beryktade gallerierna. Alla delar af världen äro så utmärkt representerade, att det är svårt att finna något företide. Det är svårt att peka ut det bästa, då allt är utmärkt. Men de, som icke hafva tid eller penningar för långa resor, kunna se de förnämsta och mest intressanta hufvudpartierna i förminskade, men mycket främstående illustrationer, och ännu derigenom få ett nöje, som ej fördrivas af en resas besvärligheter.

Boken börjar med Förenta Staterna. Sedan följer Alaska, Canada, Irland, Skottland, England, Belgien, Holland, Sverige, Norge, Danmark, Ryssland, Tyskland, o. s. v. genom jordens öfriga stater till Syd-Amerika, Vestindien och Mexiko, och slutligen är dermed resan Jorden Rundt fullbordad för endast

\$2.50
 Porto, 42 cents inberäknadt.
 Insind Eder order till
 CANADA'S EXP.

Scientific American Agency for PATENTS. CAVEATS, TRADE MARKS, DESIGN PATENTS, COPYRIGHTS, etc.
 MUNN & CO., 361 Broadway, New York.
 Oldest Bureau for securing Patents in America. Every patent taken out by us is brought before the public by a notice given free of charge in the Scientific American.
 Largest circulation of any scientific paper in the world. Exemplary illustrations. No scientific man should be without it. Weekly, \$2.50 a Year, \$25.00 six months. Address, MUNN & CO., Publishers, 361 Broadway, New York City.

SAKER,
 som bibehålla sitt höga anseende af förträfflig, aldrig undergående någon ändring utom till det bättre, måste i längder, blifva uppskattade.
 Detta är orsaken hvarför vi sälla så många af
 E. B. EDDY'S
 Tandstickor

Manitoba-North West-BANAN.
 Reguliera passageraretag afgår Mot VESTER:
 Från Winnipeg kl. 2.55 på tisdagar, fredagar och lördagar till Portage la Prairie, Minnedosa och mellanliggande platser.
 Blandade tåg afgår från Minnedosa vid passageraretagets ankomst, såsom härunder utvisas.
 Mot ÖSTER:
 Från Minnedosa och mellanliggande platser, på månd., onsd. och fredagar. Blandade tåg ankomma till Minnedosa, såsom härunder utvisas.

Pass. Tisd. Torsd. & Lörd.	STATIONER.	Pass. Månd. & Fred.
9.55	Afg. Winnipeg Ank.	21.35
Tisd. & Lörd.	Portage la P.	18.15
Lörd. Tors.	Fred. Omsd.	12.10
12.10	12.50 Portage la P.	18.15
14.10	15.15 *Gladstone.	15.55
15.10	17.30. Neopawa.	14.00
16.10	19.00. Minnedosa.	12.30
Lörd. 17.10	Ak. RapidCity Afg.	13.00. Mån

Blandadt Tisd. & Lörd.	STATIONER.	Blandadt Månd. & Fred.
16.30	Afg. Minnedosa An.	15.30
17.40	Newdale.	13.30
19.00	Shoal Lake.	12.00
21.10	*Hirdle.	10.00
22.30	Binscarth.	8.25
23.20	Russel.	7.40
3.30	Ank Yorkton Afg.	4.30

*Måltider. Tågen stanna vid stationer mellan Portage la Prairie och Winnipeg endast efter signal eller när passagerare önska sitta ombord.
 W. R. BAKER, A. McDONALD, Ge'Manager. Asst. Gen. Pass. Agt.

NORTHERN PACIFIC RAILWAY
 CANADISKA EXKURSIONER
 \$40.00
 till Toronto och Montreal via Grand Trunk Banan. Biljetter säljas till den 31 Dec. och gälla 3 månader.
 Finaste och billigaste väg till CALIFORNIA.
 Kootenaydistriktet, och Pacifickusten. Förbindelse med ångare till Kina, Japan och Alaska.
 H. SWINFORD, Gen. Agt. Winnipeg

Read up.	Stations.	Read down.
A. A.		A. A.
8.10p. 2.55p.	Winnipeg	1.00p. 6.45a
5.53a. 1.20p.	Morris	2.30p. 9.00a
3.38a. 12.20p.	Emerson	3.25p. 11.00a
2.30a. 12.10p.	Pembina	3.40p. 11.45a
8.35p. 8.45a.	Grand Forks	7.00p. 7.55p
11.40p. 5.05a.	W. Junction	10.45p. 5.00p
8.30p.	Minneapolis	6.40a
8.00p.	St. Paul	7.10a
10.30p.	Chicago	9.55a

Winnipeg—Brandon Branch.

B. C.		B. C.
8.50a. 2.55p.	Winnipeg	1.00p. 6.45p
8.30p. 1.05p.	Morris	2.50p. 7.00a
7.00a. 7.40a.	Brandon	6.20p. 8.30p

Winnipeg—Portage la Prairie Branch.

D. I.		D. I.
4.15p.	Winnipeg	12.35a
7.30p.	Portage la Prairie	9.30a

A., daily; B., Mon., Wed and Frid. C., Tues., Thurs. and Sat., D., daily except Sunday.
 H. SWINFORD, General Agent, Winnipeg, Man.

C. P. R.
 Väg-Tidtabell, Winnipeg station.

Montreal, Toronto, New York	Afg. Ank	
& öst. Dagligen (utom Tisdag)		15.35
Montreal, Toronto, New York & öst. Dagligen, (utom Fredag)		12.40
Portage la Prairie, Brandon, Vancouver & vest. dagligen		17.10 11.30
Gretna, St. Paul, Chicago, dagligen		4.20 13.20
Emerson, ... Månd. Onsd. Fred		8.00 7.25
West Selkirk, Tisd. Tors. Lörd		10.30
Stonevall, ... Tisd. Tors. Lörd		13.10 15.00
Morden, Deloraine & mellan. stationer.	Månd. Onsd. Fred	10.30
Morden, Deloraine & mellan. stationer.	Tisd. Tor. Lörd	17.00
Glenboro, Souris, Melita, Estevan, ... Månd. Onsd. Fred		10.50
Glenboro, Souris, Melita, Estevan, ... Tisd. Tors. Lörd		17.30
Prince Albert, ... Månd & Fred		17.10
do do do do do do do do do do do do	Tisd & Fred	17.30
Lethbridge, Lörd. Månd. Torsd		17.10
do do do do do do do do do do do do	Månd. Onsd. Lörd	17.30
Edmonton, ... Lörd. Tisd		17.10
do do do do do do do do do do do do	Torsd. Lörd	17.30
Macleod, ... Månd. Torsd		17.10
do do do do do do do do do do do do	Fred och Måndag	17.30

R. KEER